

HORVÁTH JENŐ

Idő törte dühét

*Jártam a mozdulatlanág
jelével írt éjszakák boldogtalan
kövein, csillagvetéses égbolt-
ívek alatt botorkáltam a
virrasztani szegődött szavak
szobáiban, harangjaival, haragom
vittem szellőztetni a feltámadt
sötétség utcáira, a plakátoktól
nyúzott falak szennyes sikátorába,
mert nem volt meg mindenem,
csak hazudtam a biztonságot,
hol lándzsahegyű Idő törte dühét
a tévesen jegyzett Sors hitetlen
bekezdéseiben, s a vétező soros
együgyűségében már rettegtem a
cinkos megválaszolatlanágot.*

P. PAPP ZOLTÁN

Édesanyámhoz

*A legszebb verset kellene írnom
de idegen kacsatok a szavak
meghasadt metaforák fojtogatnak
emlék-kígyók marnak
fölvillanó képek áramában remegek*

*A legszebb verset kellene írnom
borzongató szépet
sziporkázóan pezsgő dalt
de már elvirágoztak a szavak és
én kevés vagyok az elmondhatatlanhoz*

*A legszebb verset kellene írnom
Hozzád méltót
megszólítva névtelen érzelmeket
de gyászol a katarzisz
hasztalan búcsúzkodik a remény*

*A legszebb verset kellene írnom
a zuhanás pillanatában
kőnél tömörebb csöndben
megígérni Neked
hogy túléltem a fölfoghatatlant*